

над устните - там гдето бледно знаме
смъртта не е успяла да издигне.
Но в тая кръв Тибалт ли е погребан?
Какво възмездие да ти въздам,
освен сега да умъртвя живота
на твой враг с ръката, *що* в разцвета
на младостта те покоси! - Прости,
приятелю! - О скъпа Жулиета,
защо си тъй прекрасна и в смъртта?
Дали не стана твой любовник тя?
Дали чудовището те не пази
любовница, за да му бъдеш ти?
Ако това е вярно, аз на стража
при тебе ще заставам в тъмнината
и никога не ще напусна тоя
дворец на мрачна нощ. Аз ще остана
при червеите, твоите другарки.
Там, там, ще бъде вечната почивка
за уморената ми плът! От нея
ще сменя на злокобните звезди
време. - Вижте, вижте я, очи!
Това лице за сетен път аз гледам,
за сетен път ръцете си простирам
и устните - вратите на дъха -,
за да скрепят с единствена, с прощална
целувка тия склучени уста -